

Puntdevista 75. Matar el missatger (23/6/2020)

És el que sol fer, encara que sigui en sentit figurat, qui es considera en possessió exclusiva del poder (o la veritat) i rep notícies in-desitjades. Per això la gent fuig tot el que pot d'haver de donar informacions que no agraden a certes persones o organismes. Aquesta situació pot tenir moltes formes de manifestar-se, però el comú denominador és la de situar al receptor front a realitats que no li són afalagadores.

Això ho podem comprovar quotidianament en aquells personatges que reben alguna crítica des d'un mitjà de comunicació, i immediatament desqualifiquen al mitjà en qüestió, alhora que a l'autor de la notícia o informació. Tot sense negar que hi ha mitjans i persones que construeixen deliberadament informacions falses o esbiaixades per perjudicar a persones, institucions i, fins i tot, idees, satisfent així els prejudicis dels qui són els seus destinataris habituals. Es tracta de les tant comentades "*fake news*".

Però hi ha altres situacions on una persona, sigui periodista, opinador o entrevistat, expressa idees que són argumentades i es troba amb la reacció airada de certs destinataris que l'ataquen (i al mitjà que les ha transmès), sense necessitat d'analitzar els arguments esgrimits; així sempre es manté la possessió d'una "veritat" indiscutible, que no necessita ser demostrada. Es podrien esmentar molts casos al respecte, però ara em centraré en alguns vinculats al món de l'ensenyament en el context de la pandèmia que estem patint.

Ben cert que davant d'esdeveniments desconeguts no es pot saber quina és la millor resposta que caldria donar; passat un cert temps resulta més fàcil trobar les millors opcions. Per exemple, ara l'autoritat sanitària diu que amb el que ja sabem del coronavirus no calia tancar les escoles. No es pot criticar haver-ho fet en el seu moment en funció dels temors vigents aleshores. Però quan es va decidir tornar a obrir les escoles, les opcions que es podien prendre eren diverses i havia arguments per defensar-ne de diferents a l'adoptada per l'administració educativa, especialment pel que feia a la voluntarietat de l'assistència i al que calia fer durant l'horari escolar. Jo mateix em vaig pronunciar al respecte en els dos punts de vista anteriors al present, i també he vist opinions coincidents en altres persones, siguin professionals de l'ensenyament o de la sanitat. I així es va produir un cert debat entre representants d'ambdós sectors.

L'experiència m'ha ensenyat que resulta molt difícil aplicar criteris de reflexió que no suposin una lloança general als docents, especialment als dels nivells bàsics del sistema. Ben cert que hi ha sobrats motius per considerar la professió com encomiable, necessària, i moltes vegades sacrificada, envers la societat i els infants i adolescents als qui atenen. Però això no exclou que algun professional docent no pugui expressar la necessitat de fer certes anàlisis crítiques en algunes qüestions, o demanar una implicació generalitzada de tot el col·lectiu docent en certs moments de crisi, com el viscut. Desautoritzar les propostes acusant a qui les planteja de servir interessos privats, de no conèixer la realitat de certes aules del sector públic, de no ser un docent de primària, etc., etc., sense entrar mai a analitzar les argumentacions de les propostes, suposa un

exemple molt negatiu vers aquells alumnes als quals diem que els hem de formar per ser crítics, reflexius, argumentadors dels seus plantejaments. Per exemple, parlar tant de la necessitat de combatre l'iniquitat del nostre sistema educatiu i no acceptar que això demanaria una major atenció dels alumnes necessitats, concretats amb més dies d'escolarització, és una forma de defugir els problemes reals del sistema.

Tant de bon que aquests gairebé tres mesos de vacances pels alumnes permetin analitzar bé la situació del proper curs, i es pensi més en les necessitats dels alumnes i les seves famílies que en satisfer demandes estrictament corporativistes de certs sindicats i col·lectius. Molts alumnes hauran perdut gairebé sis mesos d'escola, la qual cosa no és poc.

Venen uns temps de dificultat per a tothom, on tenir una feina que satisfà personalment i professional resulta un privilegi. Ara hem de pensar amb complicitat el que s'ha perdut en tots els ordres, i ens cal la implicació de tothom, cadascú des del seu àmbit i l'educació, alhora que és un deure en l'edat escolar, també és un dret social bàsic que cal atendre de la millor manera possible.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)